

Arrest

nr. 136 627 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2014.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit een faxbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster gerepatrieerd werd op 27 februari 2014.

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de „bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, „wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”

De Raad wijst er op dat “zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij haar vraag de bestreden beslissing te vernietigen (en te schorsen), zoals zij in fine vraagt.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 november 2014, voert de advocaat van verzoekende partij aan dat vooraleer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich kon uitspreken over de nietigverklaring, verzoekende partij reeds werd gerepatriëerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De advocaat van verzoekende partij wijst erop dat ingevolge de wetswijzigingen van 31 mei 2014 voortaan tegen een beslissing tot niet in overwegingname van het Commissariaat-generaal een opschortend beroep met volle rechtsmacht bij de Raad kan ingediend worden. De advocaat van verzoekende partij vervolgt dat voor annulatieberoepen die nog voor 31 mei 2014 werden ingediend en die nog niet op de rol van de Raad zijn geplaatst de griffie de asielzoeker een brief zal sturen met de mededeling het verzoekschrift te regulariseren, zoals vermeld in artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet, en dat er tegelijkertijd een aangetekend schrijven zal worden verstuurd met de mededeling dat het mogelijk is een nieuw verzoekschrift in te dienen. Zolang deze procedure en het onderzoek van dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog loopt, kan de asielzoeker volgens de wetswijziging niet worden gerepatriëerd, aldus de advocaat van verzoekende partij, die stelt dat door verzoekende partij te repatriëren alvorens de Raad zich definitief kon uitspreken over de beslissing tot niet in overwegingname, de Dienst Vreemdelingenzaken het non-refoulementbeginsel en artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. De advocaat van verzoekende partij merkt op dat haar cliënt wel degelijk nog belang heeft bij onderhavige procedure. Het kan volgens de advocaat niet zijn dat omdat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij heeft gerepatriëerd, verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij haar meervoudige asielaanvraag.

Verzoekende partij vecht de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag aan van 30 januari 2014. Tegen deze beslissing kon toen een niet opschortend annulatieberoep worden ingesteld, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoekende partij heeft gebruik gemaakt van deze mogelijkheid door op 14 februari 2014 een beroep tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad in te dienen. De Raad stelt evenwel vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij op 27 februari 2014 heeft gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

Ingevolge de wetswijziging van 10 april 2014, BS 21 mei 2014, kan een beroep in volle rechtsmacht worden ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit geldt eveneens voor de beslissingen tot weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag van de commissaris-generaal die genomen werden voor de inwerkingtreding van voornoemde wet van 10 april 2014 en waarvan het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog hangende is, zoals blijkt uit de overgangsbepalingen.

Echter, dient te worden herhaald dat zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS